بړبوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو ، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وېرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکي بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو درونډ غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

کی
ل
احمدي
www.s

Ketabton.com

نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شنهاری واورېدل شو ، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پوري شوې، ټايرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتيا وه، وروسته يوه کارغه ناره کړه ، کاغ ...کاغ.. کاغ.. بيا د وړو تيږو دښوېدو غږ پورته شو ، لس دولس تنه يو په بل پسې ليکه روان وو ، ټولو اوږدې ږيرې درلودې، پټکي يې تړلي وو او د ماشينګڼو خولې يې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتياط کاوه، کله کله به يې په لويو تيږو پسې لاسونه نيول، هر يوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو ، شاوخوا يې کتل، يو ټيټ شو ، له خاورو يې توپانجه ورپورته کړه، بل يوه مشينګڼه وموندله، دريېم هم يوې اوسپنيزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت يوه چيغه کړه !

ــ وينه ، وينه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې يې نهيلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

ــ تو ، لعنت دې وي په دې سرکوزو ، بچ شول.

د يوه بل شونډې وخوځېدې:

ــ دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.

يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د ماشينګڼو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه !

ــ کاپر دی، ويې ولئ !

ناره شوه !

ــ چيرته؟ !

ــ لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.

د ماشينګڼو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه !

ــ تر اوسه لا هلته دی !

له لاندې يوه چيغه پورته شوه !

ــ نو څه ته ګورې !ويې وله !مردار يې کړه !

سړي په لوړ غږ وويل:

ــ له دې ځايه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لورې کوم غبرګون ونه ښود.

يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه ، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو يې وويل:

ــ ملګري مه ژوبلوه ، پرښې ته نږدې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.
هغه په بیړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کېښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پریوتې.
یوه چیغه کړه !
ــ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.
د پښو دربی یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سړې اوبه تویې شوې، سترګې یې رڼې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګڼه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.
یوه چیغه کړه !
ــ پورته شه !
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.
بل وویل:
ــ زموږ په ژبه نه پوهیږي.
د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:
ــ په زور یې ولاړه که !
سطل په لاس سړي وویل:
ــ نشم کولای، نجلۍ ده !
ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله !
نجلۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅي ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځاى کينوله، بيا يې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه يې واخيستل، سر يې وګرځيد، په تيږه پورې يې لاس ونيو.
سطل په لاس سړي وويل:
ـ نه شي تلاى.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !
ـ اوس به يې لارې ته راولم.
يودم يې د مشينګنې ګيټ کش کړ، چيغه يې کړه !
ـ ځې که دې غلبېل کم !
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې يې د لمر رڼا ته وبرېښيدې، شاوخوا يې وکتل، سپيره غر و، پنځه شپږ وسله وال يو ځاى پر يوه هواره تيږه ناست وو، کله چې يې نجلۍ ته وکتل، سرونه يې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ يې شلېدلې وې او تور لانده ويښته يې پر ټټر پراته وو، ورو يې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه يې څه ولګېدل، يوه سپينه ټوټه يې پر سترګو پرېوته، اوږې ته يې لاس کړ، يو نرى ځادر و، شاته يې وکتل، تر څنګ يې يو په عمر پوخ سړى ولاړ و، له سپينې لونګۍ يې په نکريزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کيڼ لاس کې يې مشينګنه ښکارېدله.

نجلۍ په ځادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، په ډډ نارينه غږ يې وويل:
ـ څه وايا ست؟ د کوم وطن درته ښکاري !
دوه تنه له تيږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، يوه يې وويل:
ـ ما وليده، پر مټ يې د امريکايانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولويد:
ـ نه يې منم، امريکايان د بيزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږوالو ته ورته ده.
د تيږې پر سر يوه ناست ځوان ناره کړه !
ـ په کاپرانو کې هر ذات پيدا کيږي، يوه ګولۍ يې وولئ او سپيو ته يې واچوئ !
يوه بل وويل:
ـ رښتيا وايي، تر څو به يې را سره ګرځوو.
د سرو څڼو لرونکي سړي وويل:
ـ موږ بايد خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوى په لاس ده، که يې وژله، که يې له نورو بنديانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډير ارزښت لري.
د يوه شونډې وخوځيدې:
ـ هر رنګه چې وي، خو له دې ځايه يې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجوديت ښه نه دى..

د ننګ سړي په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادي ته يې نه شو وروستی، خطر لري.
يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:
ـ يوه چاره به يې وکم !

* * *

سپي وغپل...
يوه ځوان برېستن له سره لرې کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:
ـ چغه !
بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ايښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګيټ کش کړ، يوه چيغه کړه !
ـ خپل يو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوته (لوړ غږ) وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
ډډ نارينه غږ يې واورېد:
ـ يو امانت راسره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وويل:
ـ راځئ !
دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل يې...
ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګيت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ميلمانه لرو.
ښځو په خپلو ببرو وېښتو څونۍ (ټکري) ورکش کړي.
ځوان په زوټه (زوره) وويل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ويره وويل:
ـ عسکر !
ځوان په بيړه ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو ، تر دريم يې يو سپين څادر تاو و ، پښې يې په لويو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه يې شا ته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:
ـ په جګړه کې مو ونيوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وويل:
ښځه ده ؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راوليږله.
ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
يوه يې وويل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وويل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟
د يوه شونډې وخوځېدې:
ـ نېوهېږو ! خو احتياط کوئ ! څوک بايد کوم بوی يونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخيسته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې مېلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته يې په حيرانۍ کتل، مېلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته يې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه يې وچه وينه پرته وه.

بوډۍ يو سوړ اسويلی ويست، ځوان ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو ، شونډې يې وخوځيدې:

ـ زموږ په ژبه نه پوهيږي، پرنګۍ ده.

ښځو په يوه خوله وويل !

ـ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک يې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، يوې نجلۍ په حيرانۍ وويل:

ـلالا ! د خرې پړی دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړي يو سر د نابللې مېلمنې تر ټړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې يې ورواچولې، بل سر يې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسايکل په ټاير پورې وتاړه.

ښځو په حيرانی ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک يې له ځان سره پټ کړ، ورو يې وويل:

ـشپه پخه ده، سبا به سره غږيږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ يوه توده ساولګېده، بيا يې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بيړه يې سترګې رڼې کړې، تور وربوز يې ولید ، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو ، موټرسايکل ړنګ شو ، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، يو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجيدا د باندې ووت..

بوډۍ غږ کړ !

ـ څه خبره ده؟

ځوان وويل:

ـ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې يې له شيدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو يې وويل:

ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بيزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...

شېرګل وويل:

ـ وړانګه چيرته ده، وربندار هم نه شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:
ـ اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.
له دې سره له کېږدۍ ووته.
شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.
وروسته ټوخې واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.
بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې یې خوځېدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.
وروسته یوه سیرلې منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.
څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایې یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مړه ویښته نښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یواځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.
وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.
نارینه غږ یې واورېد:
ـ په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه !
کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:
ـ وبال لري.
شېرګل وخندل:
ـ موږ هم اوبو نه یو راوړي.
بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.
وړانګې څه ونه ویل.
نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کېښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...
شېرګل وپوښتل:
ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وویل:
ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل پر سپېره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ،
له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..
ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نرور یې هم پلتۍ
ووهلې.
نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
د بوډۍ سپین وېښته له ټکري راوتلې وو، نرور یې هم خیرنه او
ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې
درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې یې لرلې او تر
خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور وېښته راتاو وو.
وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه
یې ورپورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.
شېرګل په ډکه خوله وویل:
ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ خاورې دې وخوري.
شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته
نږدې ولوېده.
وړانګې وویل:
ـ وبال لري، رزق ده.
میلمنې په حیرانۍ ورته کتل..
شېبه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...
شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیري دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې
راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی
ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په
کونج کې ایښې زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.
بوډۍ وپوښتل:
ـ څوک دي؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ راځم.
د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر
ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته
موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې
ورپورته کړ، ویې ویل:
ـ بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
ـ نو څه یې کول؟
ـ نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین
ښخولو ډېر وخت ونیو.
خور یې په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل.
ـ ښه شپېه ووته، په دسترخوان کې یواځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګړندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ور ننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بیړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلي لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـ چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا ، څه رمباړې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلي سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.
بوډۍ منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.
غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.
بوډۍ په بېړه د ماشوم کميس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته يې وکتل، په زوته يې وويل:
ـ يا پيره دستګيره ! رارسيږه !
داوخت زنګولې وشرنګېدې، ډډ کوچيانی غږ پورته شو:
ـ اررري، اررری....
بوډۍ ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکرور سيرلی روان و.
بوډۍ چيغه کړه !
ـ شېرګله، وه شېرګله !
ځوان ناره کړه !
ـ څه خبره ده؟ !
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ يې وويل:
ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...

ځوان په بېړه ماشوم ور واخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خندا يې وويل:
ـ انا ! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !
له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نيولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړۍ سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې ورېنداره ښکاره شول، دوی په يوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.
بيا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې يوه توره چاړه ور واخيسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونيوله او د هغې لاسونه يې خلاص کړل.
داوخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې وړۍ نښتې وې، په غولې پراته شليدلې پړې ته يې وکتل.
بوډۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ ها ! دا دی !
ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی
و ، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
_ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو ټټک ور واخیست.
وړانګې وویل:
_ څه یې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځیدې:
_ د یوه پسه ګړنجونی خراب دي.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید ، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی
یې وویل:
_ انا ! تا څه وویل؟
بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:
_ څه وخت؟
_ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...
د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:
_ هو ربښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !
ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !
_ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
_ هو.
د کوچیانو خولې وازې شوې...
نجلۍ وویل:
_ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_ نو له کوپارو سره دې څه کول؟
د ماریا سر وځړېد ، ورور یې وویل:
_ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د
عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.
بوډۍ په بیړه وپوښتل:
_ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟
ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
_ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟
د ماریا سر وځړید.
وړانګې وویل:
_ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.
ځوان وویل:
_ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي،
خطر لري.
بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ترښتي پکر ونه کړې، سپی ډیر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

❊ ❊ ❊

ځوان سلام وکرځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګروګان ور لوېدلي وواو ټتر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندې ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، بېرته یې سر وګرځېد.
نجلۍ وویل:
_ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ مانا ، کور ودان.
_ د څه له پاره؟
_ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
_ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_ قول دی !
ځوان وویل:
_ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو ، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

_خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
_ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
_ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وګرځېد ، پسه ناره کړه، یو موټې
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
_ ماین ته یې ځمکه کېښندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
_ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
_ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
_ پلار دې؟
_ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډېر وخت په غره کې وي،
کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
_ چغه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ــ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ــ هو ! هلته یې مېنه ده.
ــ مېنه؟
ځوان وویل:
ــ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسي لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړۍ یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ــ لاړم !
ځوان وړۍ سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګي ته وروګرځېده، جونګي هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګي سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ــ په اشپزي کې څنګه یې؟
ــ څه؟ !
ــ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ــ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوټو شویو ځایونو باندي د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ وروااړاوه، ورو یې وویل:
ــ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیراني ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې په خواره خوله وویل:
ـ طیارې وې، تیرې شوې.
ځوان چیغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
یوه شېبه غلی شو ، بیا یې ورو وویل:
ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته.
دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، بېرته یې سر وځړېد ، تر یوې ورې تیږې د څرمنبکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.
یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمیږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو یم.
ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه !
ماریا ژړل...

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې په حیرانۍ وویل:
ـ ولې دې لاس ونیو؟!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ وږې نه یم.
ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.
ځوان په ډکه خوله وویل:
ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.
ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي څلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:
ـ ماریا دې هېره شوه؟
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ مړه ده!
بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!
ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:
ـ غوښه دړواخله!
ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:
ـ مړه یم.
ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:
ـ دومره یې مه نازوه!
ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:
ـ تو، تو، تو
سپي منډه ور واخیسته.
کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپېدل.
بوډۍ وویل:
ـ چیرته ځې؟
ځواب یې ورکړ:
ـ مرکز ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو ، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ نه ! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خورې !

ځوان ورو وویل:

ـ په موږ یې څه ! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.

د وړانګې سر وځړید:

ـ وبال لري !

د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:

ـ شېرګله زویه ! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو ، په خواست یې وویل:

ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني ! ته ورته وګوره ! سمه دمه کوچۍ ده.

ځوان یوه شېبه ودرېد ، موټرسایکل یې پرېښود ، له کېږدۍ ووت.

وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

ـ له وروره مې خوا مه بدوه ! په زړه کې څه نه لري، بس ! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.

یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو ، ویې ویل:

ـ راځه چې دباندې ووځو ! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست ، په مړاوي غږ یې وویل:

ـ مور مې ډیره یادیږي !

وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...

غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:

ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:

ـ اوس دا دغم خبرې پریږده ! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.

ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا غرږ د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډبرو سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) يوه شغال...
ماريا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب يې وانه ورېد.
وړانګې وويل:
ـ زړه مه خوره ! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پيايي، تېر کال يې يو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، يو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماين وخوت، پلار مې ټوپک ورنه يووړ، ويل يې چې په کور کې يوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.
وړانګه غلې شوه، يودم يې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وينې؟

ـ کوم؟
ـ لمر لوېدو ته ! تر نورو يو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو ! مور يې د ماښام ستوری بولو.
ماريا وويل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راڼه دي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهيږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن تاووله... بوډۍ ته له چايو ډک ګيلاس ايښی و، نږور يې د ماشوم ککرۍ پښې پاکولې...
نجونې يوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماريا ګيلاس ته لاس وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، ګيلاس يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چايجوشه يې ورپورته کړه.
ځوان راډيو يوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، برستنه او بالښت يې ورواخيستل، بوډۍ وويل:
ـ څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حيرانۍ وويل:
ـ کېږدۍ خو لويه ده، يوه څنګ ته پريوزه !
ځوان ماريا ته وکتل، بېرته يې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووايي، د باندي ووت.
ښځې تر يو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې يې هوارې کړې، ماريا ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـ راځه !
ماريا له ټکري سره پرېوته، بړستن يې پر سر ورکش کړه، د وړېو سوړ بوی يې په سږمو ننوت، بېرته يې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته يې وکتل، د يوه زاړه غلبيل تر څنګ د غوښو څو بخري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تياره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجونې په يوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ يې يوې خړې خرې په ډبرو کې چټک ګامونه اخيستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بيا د يوې چينې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له يوې تيږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماريا ته يې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه ليرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...
وړانګې په خندا وويل:
ـ ولې له ځان سره ګډه يې؟ !
د ماريا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما وليدې، خپل ګريوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.
ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې يو دم وخندل:
ـ ما دعا ويله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په يوه خبره پوه شوې يم !
ـ انګريزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وويل:
ـ په انګريزي د عا ويل کېږي !
ماريا غلې وه.
ـ وړانګې وويل:
ـ مورې په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر ړنواوبو
لاندې زیړه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو
خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور
واچوله، له سپینې لنډې زنې یې رانه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور
واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژې ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا ؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژې ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او
هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې

ناستې وې په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې
غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کیڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه،
یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې
وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د
ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تاته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې
یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تاته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو، وړانګه کیڼ لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس
پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل لاس ونیو، په زوره يې وويل:
ـ هاخوا شه! که نه نو!
ماريا په بيېره ولاړه شوه، يوګام يې واخيست، د سړي تر مخ ودرېده،
چيغه يې کړه!:
ـ که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غيرته!
يوه شېبه دواړو يوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وويل!
ـ خوله دې وتړه!
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارينه وايې!
وروسته يې وړانګه تر مټ ونيوله، د هغې لاندنۍ شونډه وينې وه،
په سترګو کې يې وېره ښکارېدله...
ماريا سړي ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ شونډې ته يې وګوره! ډېر زورور يې، داسې نه ده؟!
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا چيغه کړه!
ـ تا وليدل! زه نه يم تښتېدلې!
شېرګل غلی و.
ماريا د وړانګې لاس ونيو، ورو يې وويل:
ـ راځه!

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماريا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نيمايي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزيو کې يې
خوله وهله..کوچې ځړېدلی سر ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجونې ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کاراوه، ماریا یې ترځنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لرئ؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یوځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخی تاواوه...

وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغونې غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبۍ څپېړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زما له لاسه !
وړانګې وویل:
ـ ته نه یې ملامته !
ماریا مېږو او پسونو ته سترګې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګی خوت...
وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:
ـ راغی !
وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.
یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.
شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وېستې، ورو یې وویل:
ـ له ما خپه یې؟
وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...
شېرګل وویل:
ـ بیا به داسې نه کیږي.
د نجلۍ ژړا زور ونیو.
شېرګل وویل:
ـ زړه مې مه راخوره !
نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.
ماریا دواړو ته کتل.
شېرګل وویل:
ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !
وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړي ته ورو ګرځېده.
شېرګل په ځړېدلي سر وویل:
ـ تا ته ام پړ یم.
ماریا غلې وه.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خورو بړبړدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، ترڅو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وویل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چیغه کړه !

ـ انا !

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شېرګل او د هغه وربندار په بیړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچیان یوې خوا ته شول.

ماریا وویل:

ـ تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وویل:

ـ یو ځل یې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماریا د بوډۍ د ښي لاس زیږې ګوتې و موښلې، ورو یې وویل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا وویل:

ـ د پښو تلې یې ورومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بوډۍ پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وویل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه ولاړه شوه، شبېه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوړې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

ـ انا ! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ـ هیڅ ! طبیعت دې یو څه خټه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شبېه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

ـ سر مې درد کوي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه کیږي.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شبېه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژیړبخونه ښکاریدله، بل لوري یې سیوری و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

ـ ته خو سمه دمه ډاکټره یې !

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وویل:

ـ حاجي خداینور پیژنې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

ـهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په ړڼا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شبېه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

ـ حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

ـ اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

ـ خدای خبر.

ماریا یوه شبېه غلې وه، بیا یې وویل:

ـ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی ! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ـ هو ! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له کومه پوهېږې؟
ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.
ځوان غلی شو، ماریا غونډېو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:
ـ چای نه سوروئ؟!
دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
ـ اوس څنګه یې؟
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ ښه یم.
وړانګې په خندا وویل:
ـ ډاکتره خو به نه یې؟
ماریا وخندل:
ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.
بوډۍ په خبره کې ورولویده:
ـ څه؟!
ـ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.
وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:
ـ څه کوې؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ رمه سارا ته بیایم.
وړانګې وویل:
ـ یو وار خو دې چای سور که!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کېږدۍ ووت.
بوډۍ وویل:
ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!
د وړانګې شونډې وخوځیدې:
ـ خدایزده!
لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل په لړزانده غږ وویل:
ـ عسکر دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايي يې وويل:
ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟
شېرګل چيغه کړه !
ـ مخه مې پرېږده.
بوډۍ په بېړه وويل:
ـ خور دې ښه وايي.
شېرګل په خشکه وويل !
دوی به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...
وړانګې چيغه کړه !
ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟
شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو ، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !
شېرګل وويل:
ـ خو...
ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.
سپي وغپل...
شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.
ماريا وويل:
ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله ګامه لرې ودرېدل، سپي ترې راګرځېده...
ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واورېدل شو !
ـ را ووځه !
وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګېدله، بوډۍ وارخطا وه.
شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو ، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو ، په دوړو لړلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
يوه ناره کړه !
ـ سړی راوباسه !
ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولي يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچى له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماريا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودريدل، يوه يې کېږدۍ ته
سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، يواځې ښځې وې، بېرته يې
شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولي دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وويل:
ـ بيا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر يوه
ځايه منډه پسې واخيسته، کله چې دوړې کيناستې، ځای پرځای
ولاړو، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ايستل...

شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماريا غلې وه، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
وړانګې وويل:
ـ لا لا رښتيا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور
پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل،
موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې
شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو
يې وويل:
ـ خدايه ! ما وبخښه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپږګل د يوې ګڼې بيدې سيوري ته ناست و، پر ځمکه يې ليکې ايستلې، تر مخ يې د غنمو شنه وږي باد يولاس ښورول..رمه څو ګامه ليرې څرېدله.

وروسته يې د يوه سيرلي نرى غږ واورېد، سر يې پورته کړ، د سيرلي لکۍ له شنو غنمو راوتلې وه، شپږګل ولاړ شو، په سيرلي پسې يې څو تيږې وويشتې، سيرلي د رمې خواته منډه کړه.

يو غږ يې واورېد:

ـ ياره کوچيه مرداره مو کړه !

شپږګل کيڼ لورته وکتل، يو ځوان ور روان و، سپينه خولۍ يې پر سر وه، په لاس کې يې بيلچه ښکارېدله.

شپږګل په ډډ کوچياني غږ وويل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې يې !

ځوان د شپږګل تر څنګ ودرېد، ورو يې وويل:

ـ اجب خلک ياست ! د جايي وو (ځايي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بيا وايې...

شپږګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا ؟

ـ تېره شپه کوچيانو زما د تره رشقې ته رمه ور پريښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شپږګل په بيړه وويل:

ـ زار دې شي، ما خو خدايکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان يو دم وخندل:

ـ تاته نه وايم، ته ښه سړی يې، زما درباندې پام و، سيرلی دې له غنمو وشاړه.

شپږګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخيستل، دواړه د ونې سيوري ته کېناستل. يوه شېبه غلي وو، وروسته شپږګل مخامخ وکتل، ورو يې وويل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختيځ لورته لاس ونيو، شونډې يې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تيږه وينې !

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو !

ـ تر هغه ځايه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټيټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بيا د ترونو فصلونه دي. هماغه تيږه ټک (پوله) ده.

شپږګل څه ونه ويل، ځوان يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچيه ! خپه راته ښکارې.

شپږګل غلی و.

ځوان وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه!
ناروغه یې؟
ـ نه!
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه!
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟!
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه ده؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې درباندې لګېږي؟
ـ هو!
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کېږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو توروي که سپین؟!
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ څوک دې خوښېږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جايي زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حيرانۍ وويل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کليواله، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزيد
ځوان وويل
ـ نه راته وايي
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وايه ! خو زه هم مين يم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتيا ، هيڅ شي خوند نه راکوي، بس نو ! مينه همداسې وي.
شېرګل يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:
ـ رښتيا وايې؟ !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچيه ! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟ ! خو زه به د مينې په باره کې څو خبرې درته وکم، بيا ته په خپله فکر وکه چې مين يې که نه؟
ما په يو چا زړه بايللی، کله کله بې اختياره ژړا راځې، اوښکې تويول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر يوه بالښت سر ايښی وي، د ورځې يې په ياد تېپې بولم، زړه مې راته وايي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ويلي وای چې نورو ته يې نه شم ويلای، له خپلو کاميابيو مې خبره کړې وای او د هغې په ليدو مې په زړه کې پراته دردونه هير کړي وای.
ځوان غلی شو ، کوچي ته يې وکتل، بېرته يې شونډې وخوځېدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ځوان وويل:
ـ ګوره ! که دې د هغې په ليدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مين يې !
که غواړې چې خپل پټ رازونه يوازې له هغې سره شريک کړې، نو مين يې !
که يې په نه ليدو د خواشينۍ احساس درته پيدا شو ، نو مين يې !
که دې له زړه، نه وته، نو مين يې !
اوس پوه شوې؟ !
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووايې، داسي نه ده؟
کوچي په حيرانۍ ورته کتل...
ځوان وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته ستر ګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده ،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یواځې خپله مینه ښکاري.

ځوان غلی شو، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

ـ پوه شوې که نه؟ !

شېرګل غلی و.

د ځوان شونډې وخوځېدې؟

ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟

شېرګل وویل:

ـ خدایزده !

ځوان ولاړ شو، په زوته یې وویل:

ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.

ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته يې وکتل، خور يې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وويل:

ــ نور کله خو به وختي راتلې !

شېرګل غلی و.

وړانګې وويل:

ــ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ــ زړه ته مې نه کيږي.

وړانګې په حيرانۍ وويل:

ــ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښين سيوري ړنګ دي.

شېرګل يوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور يې ماشوم ته شوله ورکوله، ماريا يې هم ترخنګ ناسته وه..

شېرګل خيرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماريا ته يې وکتل، د زړه دربا يې ډېره شوه، د کليوال ځوان خبره يې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په ليدو د زړه دربا ډرريږي، نو مين يې.)) سر يې وځړېد، يو ژېړ مېږتون د زاړه ليمڅي په وړيو کې ننبتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور يې پر دسترخوان څو پاستي او يوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي يوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته يې وروړه، کله چې يې ګوله خولې ته پورته کوله، ماريا ته يې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه يې ورپورته کړه، له مستو يې غوړپ وکړ، کاسه يې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور يې پسې غږ کړ:

ــ ډوډۍ دې ونه خوړه !

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سيوري ته کېناست. ، دښتې ته يې وکتل، غونډۍ يې تر سترګو تېرې کړې، خوند يې ورنه کړ، هرڅه يې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې يې يواځې د ماريا څېره ولاړه وه،. يو دم يې وخندل، خپل ورانه ته يې سوک ورکړ، له ځان سره يې وويل:

ــ خوار سړی، خر يې سپی، خپله رمه دې پيايه !

بېرته يې د ماريا سرې شونډې او سپين غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی يې تريو شو، سترګې يې ډکې ډکې کېدې، د کليوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مين يې.))

يو دم يې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې يې وخوځېدې:

ــ توبه خدايه، توبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمې ته يې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه يې غم پېژانده او نه يې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنيا يې يواځې په خپله کوړنۍ کې ليده، د وريو حساب يې ټينګ نيولی و، منی به شل يو نيم شل مېږې وپلورم، پيسې يې تر خولې تېرې دي، تر ژوړموني د کور ښه چلاو پرې کيدی سي، خدای مهربانه دی، مېږې به وري پيدا کړي، هو رښتيا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسير ته ځو، واښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونيسي، د خپل زړه پيسې راته جوړولی سي.

يوې ميږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ته څه غم لرې؟ !

يودم يې وخندل:

ـ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت يوې ټيټې څانګې ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته يې وکتل، تر يوه ځايه خړه وه، وروسته د يوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر ليرې غرونه خوځيدل....

بېرته يې سر وځړېد، پر خړه پايڅه يې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون يې د ښي لاس په ګوتو کې ونيو، سترګو ته يې ورنيږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...يوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې وخوځيدې:

ـ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون يې پرخاورو پريښود، مېږتون منډه کړه، د يوه پراته پسه د ټټر په سپينو وړيو کې ننوت.

شېرګل يوه شېبه د ونې سيوري ته کېناست، وروسته يې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی يې په څادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د يوې ميږې ټوخی واورېد، بيا يې بانه سره ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غږ وکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو برستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوائې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ـ چای!

یوه وویل:

ـ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ـ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ـ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ـ ودې نه لېده؟

ـ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ـ ترنغري خو یوائې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ـ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ـ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ـ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځیدې:
ـ شکر
شېرګل وویل:
ـ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسي هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځیدې:
ـ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره
چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې
وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلې ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیا یو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنو په حيرانی ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی بېولای !
شېرګل وويل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
يوه ميلمه وويل:
ـ حاجي خدا اينور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زيږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوته وويل:
ـ ورته ووايه چې تياره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
يوه مېلمه دوه ګيلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې وروا خيسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چيرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونيو...
شېرګل په زوته وويل:
ـ دريشې دې نه اغوندي، خطر لري.
يوه مېلمه د تاييد په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:
ـ مورې څه نه شو کولای.
ماريا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بيړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لويدلی و، لوېديځ ته پرتې تار تار وريځې سرې وې، لرې غزيدلي غرونه تور ښکاريدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا زړورې خبرې کولې، په خبره کې يې ويره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپي غپل، يوه سيرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماريا اغوستي کوچياني کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـ ستا کميس مې راسره يووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماريا د ماشوم مورته مخ وروا ړاوه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکري ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لړګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ـ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینۍ دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ـ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ـ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ـ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ـ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ـ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ـ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ـ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اوریدل کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

_ راځئ !

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، وربندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترڅنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه !

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندي سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

_ د باندي یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولي کړې.

ټوخی واورېدل شو...

ورانګې وویل:

_ ابا !

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې وربندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څېره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

_ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د ورانګې پښو پړک واخیست...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و، وروسته
یې یودم چیغه کړه !

ـ څنګه دې دومره زړه وکړ ؟

د شېرګل سر وځړېد.

بوډۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ هلک ته خشکه مه کوه !

سړي چیغه کړه !

ـ ده حاجي خداینور ته ځواب ورکړی دی !

ماریا په بېړه ورته وکتل.

وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.

بوډۍ په سره سینه وویل:

ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.

سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځې و، له سپین پټکي یې
په دوړو سپېرې سړي څنې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژېړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...

وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.

چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداینور او نورملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګۍ وروله او ور ویې سپاره !

وړانګې وویل:

ـ نه !

سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بېړه له کېږدۍ ووته.

بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:

ـ دا به هیڅېري هم نه ځي !

ماریل په بېړه وویل:

ـ نه ! زه ځم !

شېرګل چیغه کړه !

ـ چپ !

سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.

سړي په خشکه وویل:

ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي !

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ هغوی به یې ووژني !

سړي په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلا مو ورپسي، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې ترلی؟
هه؟ !
د باندي د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماريا په منډه له کېږدۍ ووته.
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه يې وويل:
ـ بله نه کيږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې بايد زړې کلا ته ور ورسيږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتيا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماريا به ډاډېينه ورکوله، ډېر پورته د يوې بنګنې طيارې نرى غږ اوربېدل کيده...

* * *

ماريا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې يې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې يوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بيرته يې ورميږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، يو ځل يې بيا شا ته وکتل، له هسکو تيږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (يو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي يې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هيڅ هم نه ښکاريدل.
ماريا يوه سړه سا واخيسته، شېرګل ته يې وکتل، څو ګامه ليرې ځوړند سر روان و...خر پر ښکارېده، ټوپک يې ترلی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...
ماريا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه يې واخيستل، يودم يې چيغه کړه !
ـ وای !
شېرګل په بيړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې يوې سوی منډه واخيسته، شېرګل ټوپک پسې ونيو، سوی تر يوې لويې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې يې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماريا يودم وخندل:
شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل...
ماريا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ ترشا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
_ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
_ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکي ولګېد، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکي یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
_ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
_ څو مره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
_ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
_ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
_ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانهورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
_ څه نه اورې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نری غږ اورېدل
کېده، ورو یې وویل:

ـ نه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ـ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر
ته وختل.

شېرګل وویل:

ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر
سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د
باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو
بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای
ځای به یوې مرږې منډه واخیسته، د غار تر څنګ به پر دوو پښو
ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هواري کې پټه خوله روان ول، یو ځای د ماریا د ګڼ
کوچیانې کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور
وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته
یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه
زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو
شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د
دواړو ترمنځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له
پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ ستړې یم!

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې
پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:

ـ څو بجې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سره سا واخیسته:

ـ درې پاوه وخت لرو!

ماریا په خواره خوله وویل:

ـ دمه کولی شم؟

کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.

ماریا وویل:

ـ مننه!

د شېرګل سر وځرېد. ماریا مخامخ وکتل، باران دربدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرګل په مړاوي غږ وویل:

ـ یاالله!

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودربدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.

ماریا په بېړه وپوښتل:

ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.

د ماریا سر وځرېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.

نجلۍ ماتله شوه، کوچی ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې بېسېکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.

ماریا په سړې پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.

ماریا په بېړه وویل:

ـ څه خبره ده؟!

د شېرګل سر وځرېد، کېناست.

ماریا وخندل:

ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...

شېرګل په خبره کې ور ولوېد:

ـ ستړی نه یم

ـ نو بیا څه خبره ده؟

شېرګل غلی و.

ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته تلې شې !

ماریا په حیرانۍ وویل:

ـ چېرته؟

ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه !

نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې روانې وې.

ماریا په حیرانۍ وویل:

ـ ته ژاړې؟

شېرګل مخ ورنه واړاوه.

ماریا وویل:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:

ـ تا به ووژني.

نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې یې وخوځېدې:

ـ ته ولې خواشینی یې؟

ـ د کوچي بدن پړک واخیست.

نجلۍ وویل:

ـ ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...

شېرګل چیغه کړه !

ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:

ـ خدای ته به یې پرېږدو، راځه !

له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه !

ـ ته لیونۍ یې !

ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:

ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.

شېرګل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:

ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه !

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په حیرانۍ وویل:

ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !

د شېرګل سر ځوړند و.

ماریا وویل:

ـ ته خو پوهېږې ! زه هیڅ نه لرم، تا ته پیسې نه شم درکولای !

شېرګل رډ رډ ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه !

ـ پیسې په بلا وهم !

ـ نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !

د شېرګل سر وخړېد.

ماریا وویل:

ـ راته ووایه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

ـ راته ووایه!

شېرګل چیغه کړه!

ـ ته مې خوښیږې!

د نجلۍ رنګ والوت.

شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر ورو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستې کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووایه! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلۍ سترګې ډکې کیدې...

ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ راځه! ناوخته شو!

شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وخته، شېرګل ځوړند سر ناست و.

نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.

ماریا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلۍ غلې شوه.

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهیږم ولې!

خو ته مې ښه ایسې!

ماریا په خبره کې ورولوېده:

ـ خو...

غلې شوه.

شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د سرې تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:

ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل، ورو یې وویل:

ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني! هه!

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

ـ نه!

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ که په تا څه وشول، نو زه

ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:

ـ په ما هیڅ هم نه کیږي!

دا یې وویل، روانه شوه.

شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:

ـ ته لیونۍ یې!

د ماریا په ټنډه کې ګونځې پیدا شوې:

کوچې په حیرانۍ ورته کتل...

نجلۍ د سرې لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پرېښود، روانه شوه...

شېرګل پسې کتل...

ماریا ګړندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.

هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې رنګې وې.

ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه یې وویل:

ـ داسې مه کوه!

ناڅاپه د دیګ بخار د شپیلۍ غوندې نرۍ شنهارۍ واورېدل شو، دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګړندۍ اوږدې او سپني پسې سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...

د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

درونډ غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه، درب شو، لوېې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا نه ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...

دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بيړه يې شا ته وکتل، يواځې څو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينګنه يې کوچي ته نيولې وه...

دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.

شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.

د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلۍ يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.

شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچی شا پرتخته ولوېد، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.

سړي تر څنګو ونيوله، په ښي اوږه کې يې نری درد تير شو، لاس يې له حرکته ولوېد، کيڼ لاس يې پر ځمکه وتپاوه، تيږه په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو، چيغه يې کړه!

ـهغوئ به دي ووژني!

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچی يې په ژبه نه پوهېده.

شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه ليري ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ وېښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.

يو دنګ سړی ترمخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.

د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...

د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.

ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.

عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچی شا ته شو، ماريا وويل:

ـ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زنې لاړې وڅڅیدې.
کوچې چیغه کړه !
ـ تا ماته دوکه راکړه !
ماریا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو یې وویل:
ـ ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګیالي روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچې کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځې نه یم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یواځې یوې پیغلې زما د راڼه پوستکي او پستو ویښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچې په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیدا کول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دایره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو دا کار تر ټولو ستونزمن و، پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې رابانديې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پربښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.

لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپینه ښکارېده، څو کې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلۍ ورو وویل:

ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...

نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وویل:

ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چیغه کړه !

خو تا غلط کړو !

ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځیدې:

ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یواځې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان درونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاوېدل... سپاندې او غرنۍ بوټي يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکې شل ډزي ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپۍ غوندې بده ايسې !

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوږده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پر له پسې ډزې شوې، د کوچي ښنو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کيڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر ښنو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....

چورلکې څنګ بدل کړ، ليرې يوې بوربوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای
۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

نصیر احمد احمدي

برېښوکی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library